

fordi vi ikke overføre det, som er Vilkaaret derfor, vi overføre ikke det inkvisitoriske Forhør. Denne Omstændighed alene medfører, at ingen kan fristes ind paa Skavankerne, da alt er indrettet paa at forebygge det. Saadanne Forbrydelser og Ulykker, som den højtærede Justitsminister omtalte fra Storeheddinge, kunne jo ikke finde Sted fra Dommerens Side, naar det ny System er gennemført.

Der er et enkelt Punkt, jeg ikke tidligere har omtalt, da det hører til dem, jeg betragtede som afgjorte i Gaar. Det maa dog vist naturligt erkendes, at denne Bestemmelse, der ikke blev vedtagen i Gaar, og som gaar ud paa en særlig Fritagelse for Redaktøren for Vidnepligt, er optagen i Strafferetsplejen, men ganske vist med en Begrænsning, der betydelig vil svække Virkningen af den — men dog ikke helt. Denne Begrænsning vil ikke være tilstrækkelig, selv bortset fra den Tvivl, dens Formulering vil medføre. Jeg finder ikke af Hensyn til Tiden at burde gaa nærmere ind derpaa og skal derfor kun sige, at selv med den nævnte Indskrænkning vil denne Bestemmelse kunne blive til Hinder for Sagens Oplysning ad den Vej, som det offentlige maa have Ret til at kræve. Denne Fritagelse kan dog ikke være nogen naturlig Ret for Redaktørerne. Disse bør ikke have mere Ret til at holdes fri for at give saadanne Oplysninger end — som det blev bemærket i Gaar — enhver anden Borger, til hvilken man maatte betro sig, f. Eks. Læger o. desl.

Endelig skal jeg kun nævne det, at Politimesterens Ret til at tilsige til Møde er noget, der stadig forekommer mig, man gør noget for meget ud af. Jeg synes, at det angribes mere end rimeligt er. Der er virkelig ikke noget deri, der kan genere Borgerne. Naturligvis maa enhver Efterforskning, der finder Sted i Samfundets Interesse i Anledning af Forbrydelser, medføre et vist Indgreb i Borgernes Liv og derved generer, men det maa man finde sig i af Samfundshensyn. Jeg bemærker baade til den ærede Ordfører for Mindretallet (Bærentsen) og til Ministeren, at det ikke har været min Tanke, at den, der blev indkaldt for Politimesteren, ikke skulde have Godtgørelse. Hvis det ikke er klart nok, er det noget, som trænger til Rettelse.

Med Hensyn til de to sidste Punkter, som den højtærede Justitsminister omtalte, vedrørende forskellige administrative Afgørelser, skal jeg ikke i Realiteten modsige den højtærede Minister. Vort Synspunkt har kun været det, at det her ikke var den naturlige Plads til at ordne disse administrative Spørgsmaal med Hensyn til Varetægtsfængsel. Jeg lægger dog ikke nogen stor Vægt paa dette systematiske Spørgsmaal.

**Justitsministeren (Alberti):** Den ærede Ordfører mener, at rede og klare Sager bør kunne komme til Domsforhandling uden Beskikkelse af Forsvarer. Det er ogsaa det, som Ændringsforslaget til § 707, stillet af Flertallet, gaar ud paa. Men Sagen i Storeheddinge var netop en rede og klar Sag. Naar man læser Protokollen, staar der ikke noget i den om Kløpulver eller Prygl, der tales kun om, at Arrestanten først haardnakkede nægter, men tilsidst tilstaar — fri for Baand og Tvang — som det stadig hedder. Denne Sag er netop en rede og klar Sag, som, hvis vi havde det ny System med en § 707, saaledes som Flertallet vil have den affattet, vilde gaa til Doms uden Beskikkelse af Forsvar. Nu siger den ærede Ordfører, at saadan noget vil ikke kunne finde Sted fra Dommerens Side under det ny System. Men det maa dog, synes jeg, være den fængslede ret ligegyldigt, om det, der vederfares ham, stammer fra Dommeren eller Politimesteren. Smerten og Følgerne deraf vil for ham blive den samme. Og dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at i det foreliggende Tilfælde skyldes Mishandlingen slet ikke Dommeren. Saa vidt man kan se, har Dommeren ikke haft Anelse om, hvad der er passeret i hans Arrest. Det hele er blevet udført af Politibetjenten og sat i Værk af Fuldmægtigen. Drengen har ikke klaget til Dommeren af den simple Grund, at han ikke har turdet klage. Det, som er sket i Storeheddinge, vil, naar man ikke gaar til beskikket Forsvar, paa et tidligere Stadium af Sagen i alle Tilfælde, hvor den paagældende Fængsling opretholdes, lige saa godt kunne finde Sted under det ny System i 1906 eller 1907 som under det gamle i 1903.

**Bærentsen:** Jeg erkender, at jeg har overset, at Slutningsbestemmelsen i Ændringsforslaget Nr. 259 giver de paagældende Personer Ret til en Godtgørelse for deres Møde for Politimesteren. I øvrigt er dette ikke det afgørende Moment. Den